

1.

poate că m-am oprit
doar umbra mea s-a desprins
mimând libertatea omului natural
consumându-și viața naivă
fără să se rușineze de formele ei stranii
sub aspectele demodate
de foșnetul pe care-l lasă trecând
fără teama erorii
ori a vreunei abateri din drum
de vreme ce drumul e drept
spre imposibil
ne prefacem că înțelegem speculăm
pentru noi nu va mai exista fluturarea de aripi
tremurul mâinilor când se-ntâlnesc
cum spunea bătrânul Ez
ecranul rămâne deschis și în weekend
întocmim procese-verbale păpădiilor nevralgice
extragem veninul din fiecare jumătate de adevăr
lingem cuburi de zahăr

2.

nu știu dacă m-am plimbat
împreună cu norii
sau cu fumul
care urca greu din spatele unei case
am mers așa
pentru o vreme
respirând aerul rece din palme
niciun suflet pe străzi
nicio pasăre
numai copacii care păreau să-și ascundă
resturile de lumină prin trunchiuri

pășeam
și gândul era de cristal
Doamne al tău este pământul
al tău este înaltul
între a fi și a nu fi
infinita prăpastie

pășeam și norii se făceau plumburii
ca pereții unei lămpi stranii

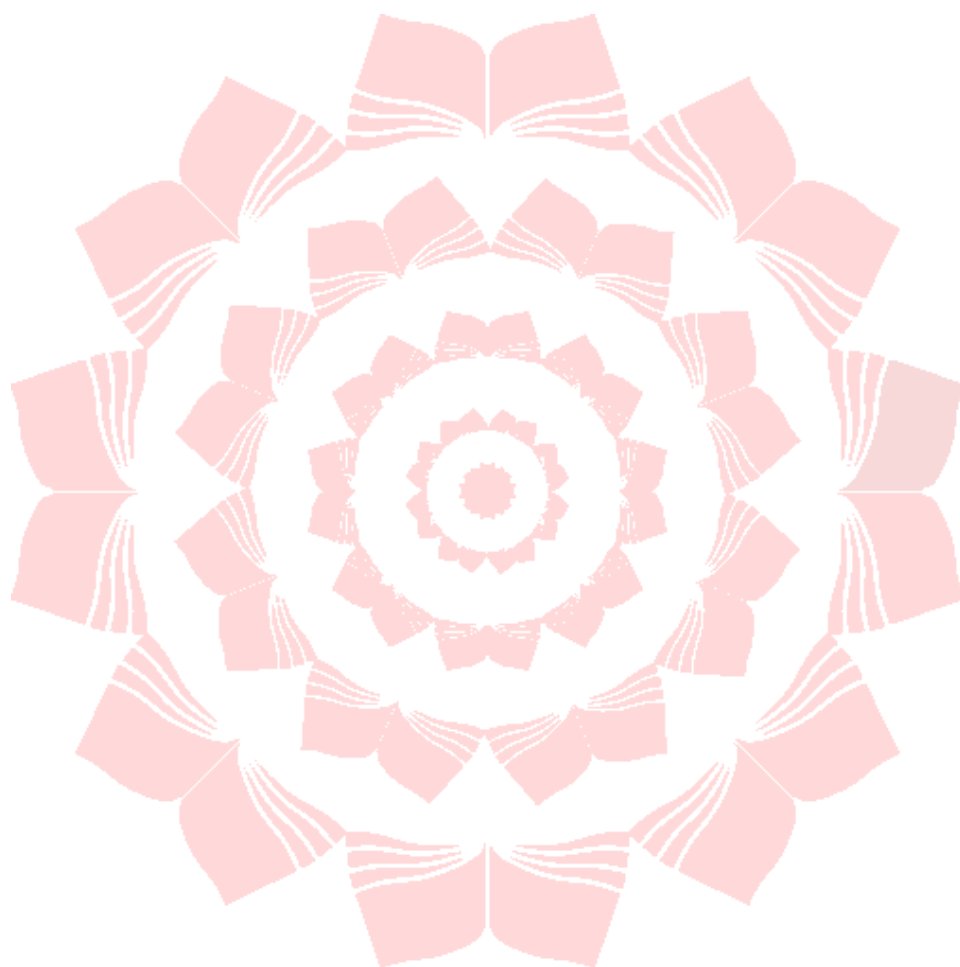
Soarele împotriva omului de zăpadă

lumea ca la-nceput

fum

fum zeule invizibil

unde m-ai dus în pantofii mei cu talpa de lut?

3.

spune-mi ce face un cuvânt
arată-mi ochiul din care se naște
greșelile rămân în urma lui
ca benzile negre sub roțile mașinilor

un vânt puternic despică burta
cerului amortit
aș crăpa niște lemne de foc
dintr-un butuc masiv care știe să ardă

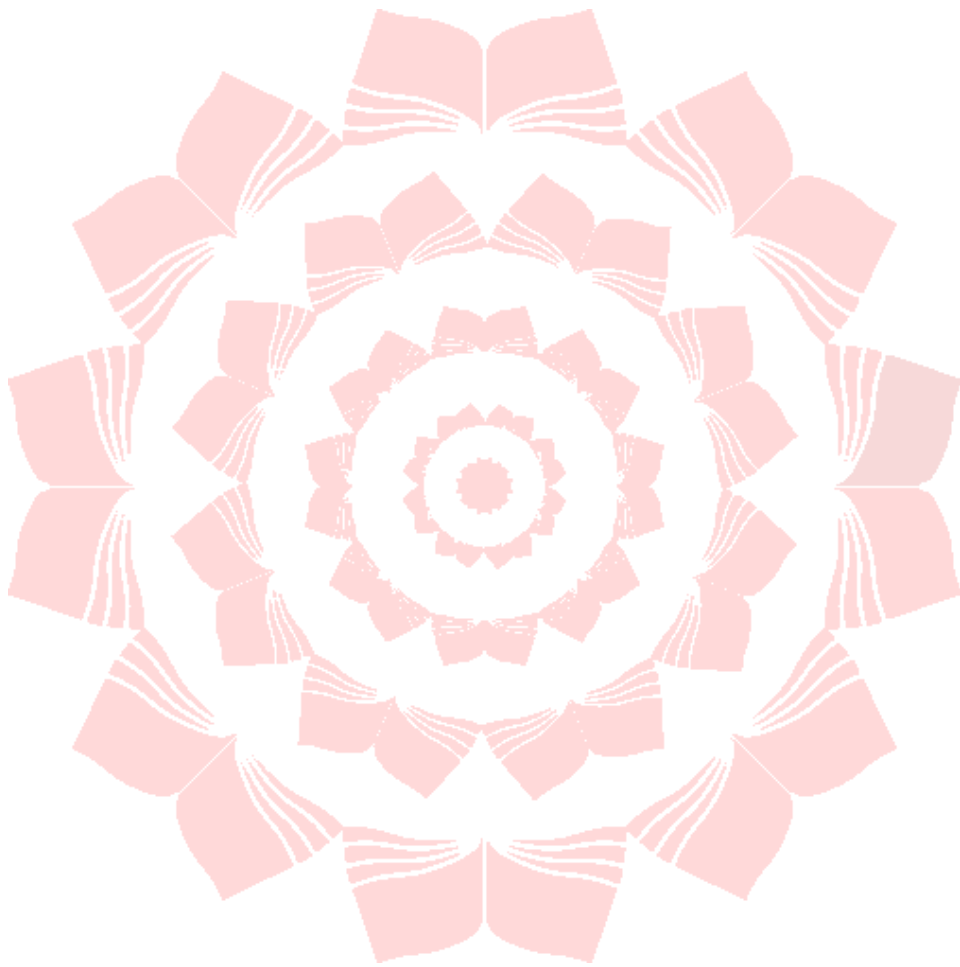
aș înmuia lumina numai în lumină
macul numai în roșu
inima în palmă
ca o urnă

în fiecare zi soarele scrie pe ferestre
îi spunem viață. o repetăm
până iese mai bună

spune-mi ce face un cuvânt când nu e rostit
tăcerea e un alt fel de-a iubi
mai adânc ca mormintele

Soarele împotriva omului de zăpadă

sunetele și clinchetele dizolvate în aerul fin
în univers
nu prea departe

4.

aștepti răsăritul să-ți recompună liniile feței
în 1624 Georges de La Tour (aflu din tratatul
despre puterea muzicii de Quignard)
vindea lacrimile Sfântului Petru pentru doar 650 de franci
pictura în ulei se află astăzi la Muzeul de Artă
din Cleveland

paenitentia aeternum

vântul e un zeu orb care își caută trecutul
în toate colțurile pământului
stelele râd cu poftă
se îneacă în praful lor cenușiu

de cealaltă parte a universului
Persefona își împarte timpul
între infern și paradis
legenda spune că n-ar fi fost prea întristată de compromis

fără mâini ucidem pentru hrană pentru un loc
cu vedere la apă
fără inimi umplem pământul de singurătate
fără ochi înălțăm clădiri cu turnuri semețe
și scări în spirale

bem din cupa victoriei înainte de-a ajunge la capăt
folosim întinericul ca pansament pentru rănilor vechi
noaptea aceasta
mă imploră să o țin bine
minte

îi dau un nume de ruină
sau mai simplu blue monday
nu mai contează, continuăm
unii se îndreaptă spre paturile lor mute
alții se trezesc în zorii regretelor
nu există o cale de mijloc

ai închis computerul ai atins în treacăt cu degetele
fotografia mamei în rama argintie
ai așteptat cu răbdarea unui surfer sfârșitul furtunii
Doamne în a cui voce ai prefera să-ți vorbesc?

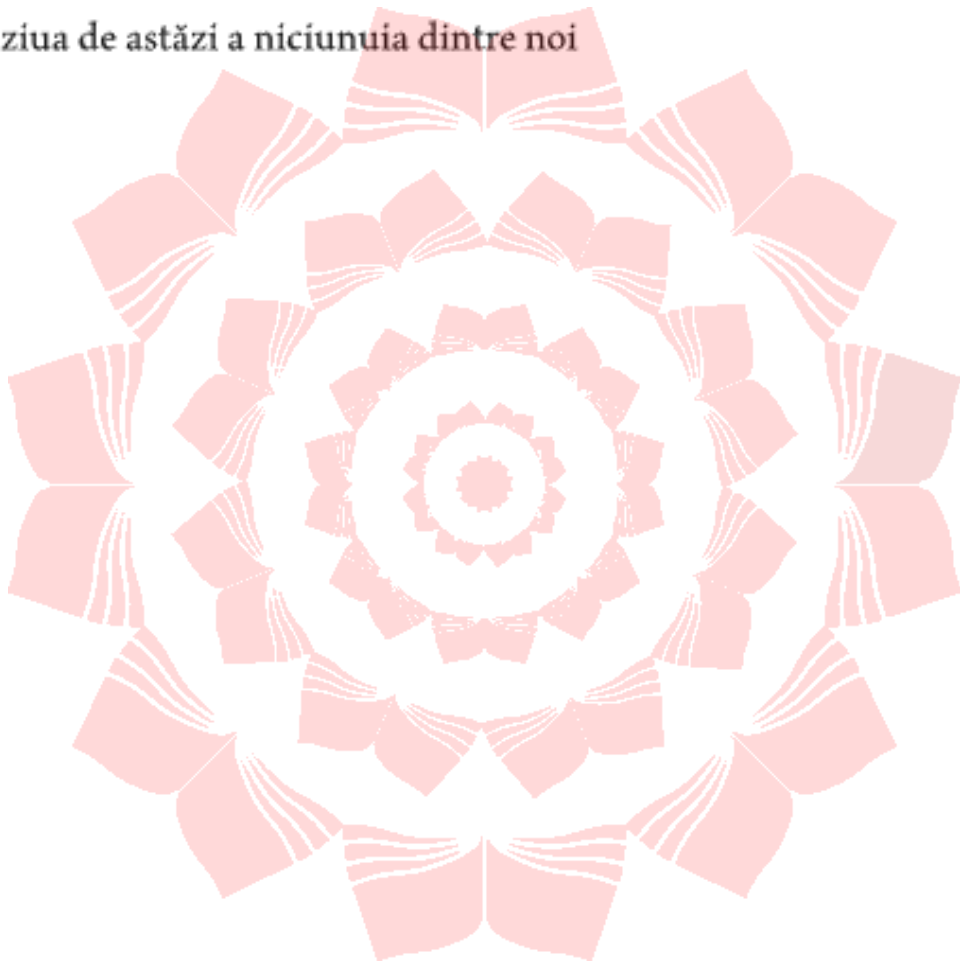
într-un alt anotimp
ne-am vândut soarelui arhiputernic
măine voi povesti cu tata despre dinastia merovingienilor
mă voi prefăce că-l ascult
va încerca să mă convingă
că oamenii mărunți sunt destul de îndepărtați de frumusețe

îmi va mai spune să nu cred tot ce aud
soția meșterului nu e zidită în zid
a adormit acolo fiindcă era prea obosită

Adela Rachi

nu voi mai simți nevoia să asamblez cuvinte
voi urmări o umbră
sunetele lăsate de sângele ei.

azurul e al mărilor și-al oceanelor
ziua de astăzi a niciunuia dintre noi

5.

vom da greș încă o dată
ca niște cupe de crini tăiați fără milă
plâng de parcă aș fi singurul om
care n-ar mai avea dreptul să-și ridice privirea
spre stele la sfârșitul zilei
de parc-aș fi un asasin plătit așteptându-și sentința
de parcă doar cuvintele pot separa oamenii
pentru totdeauna

la ce-aș mai putea spera fără ochii cerului
la ce mi-ar folosi aripile lipite cu ceară
visele încâlcite în cheagurile cernelii carbonizate

în locul chipului din oglindă
doar urme adânci în care nici zeii nu s-ar putea recunoaște
răspunde-mi mamă te rog
răspunde-mi nu din mormânt
ci din adâncul meu
unde încă ești

de ce mai plângem
când nimic nu se mai naște din lacrimi?

6.

dacă nu mai exiști cum de respiri cu atâta sete în zori
de parcă de lucrul acesta minor
ar depinde destinul întregii lumi

în urechi un vals de demult
nici nu eram născută
poate mama l-a ascultat cândva
pe malul unui râu tulbure
întrebându-se cine a inventat singurătatea
vocea ei o pădure adormită în drumul nimănui

îngerii sunt ocupați să-și făurească oglinzi
din lacrimile adunate în cuiburi de gheață
pierduți printre obiectele din inventarul raiului:
cuvinte tandre nerostite la timp
muguri de brazi
liniștea după-amiezilor de duminică

un marinar ținut departe de ocean
nu vede nimic în ferestrele celor mai frumoase case
îi spun inimii mele

„nu te cunosc
galaxiile sunt scrum
de ce-ai mai bate acum?”

poți fi oricine dorești
visele știu să te găsească

ninge sau e doar mijlocul unui alt anotimp
legănarea pașilor
și timbrul vocii tale
nu vor mai putea fi imitate

alunecă prin ceața vâscoasă pe sub crengile deja moarte
iar dacă ai rămas cu brațele goale
„singur și rupt de tine”
ascunde-ți surâsul
mergi mai departe

ai făcut tot ce se putea face într-o singură viață
teme-te de asta
mai mult decât de nesfârșita noapte

